

«БУДЕМО КЛАСТИ МАТИ»

На одному з фестивалів на сцені виступали артисти, після закінчення співів до них підійшли спортсмени-борці та сказали:
— А ну хутко вибирайтеся звідсіля, ми тут будемо класти мати.

ПИСАЛИ ПИСАКИ

«Після кровопролитних боїв ЗАЛІШКИ радянських військових змушені були відступати в напрямку м. Ковель». (Із історичної статті).

ХАЗЯЙНОВИТИЙ

— Одна голова добре, а дві краще, — сказав чоловік, варячи холодець.

«І ЗА МОЇ Ж ГРОШІ...»

Один митник за чаркою в колі своїх друзів жалівся на дружини та на долю:

— Зробила дорогущий манікюр за мої гроші, і все обличчя мені подряпала, образливо, що за мої ж гроші.

ПЕРЕБІРЛИВИЙ

Сватали одного далекобійника із Херсонської області.

— Ото в нас файна баба — і роботяца, і господиця, яких світ не бачив, і корову має, і городу півгектара, господарство, свиней...

— Зачем мені ваших свاین, мне женціну! — обурився російськомовний водій.

«Я НЕ ВЕТЕРИНАР»

— Завезіть нас до Бика, — сказали дві дебели сільські жіночки водію маршрутки (колись таку назву мало село Ясне — авт.). Водій був не місцевий, глянув на жінок, злякався, каже:

— Я вам не ветеринар, — зачинив двері перед носом жінок і скоріше «по газам».

А от коли корова погуляла, чи свиня опоросилася деки наші жителі ідуть до сільських голів. Що не кажи, авторитет — до якого-небудь непотрібного голови не підуть.

КРИТИКУЙМО КОНСТРУКТИВНО

Журналісти одного із інтернет-видань якось проходячи центром нашого міста, помітили на алейках порожню пляшку з-під пива. Справедливо обурившись таким станом речей, вони тут же розродились гучною публікацією, де рішуче засудили низький рівень культури та усіх місцевих нехлюїв, зокрема, написали: «Плюнувши в обличчя місту, не забувайте гаркнути по-верблюдожчому».

Сперечається із тим, що рівень культури у нас, м'яко кажучи, не на висоті, звичайно, ж ніхто не збирається, можна погодитися також і з криками, які лунають звідусіль про те, що наше суспільство хворе, але ж ми, шановні журналісти, не лікарі, і до діяльності представників ЗМІ може бути стільки ж претензій, як і до всіх інших, бо провина їх у картині, що склалася, аж ніяк не менша. Як відомо, критика повинна бути конструктивною, головна її мета — вказати людині на недоліки і негаразди та підказати шляхи їх розв'язання. Вона повинна грати роль ліків для хворого, а обзивати одне одного непотрібними словами — це такий же прояв безкультур'я, як і залишати на алейках пляшки, якщо не більший. Як сказав один індійський мудрець: «Наміром критикуючого повинні бути любов і турбота про благополуччя особистості, який він вказує на недоліки». То ж шануймося, шановні колеги.

Петрусь ГАМАНЕЦЬ.

БОРЕЦЬ ЗА СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Петро Олексювич — звичайний український громадянин. Він ніде не працює, хоча є власником двоповерхового котеджу, у дворі у нього стоїть два джипи і один бус, сам деїр, як і годиться, озброєнений двометровим парканом із дорогого каменю. Він прекрасний сім'янин, люблячий чоловік та батько, хоча, як і багатьох наших земляків, щоби отримувати допомогу на дітей, давно розлучився з дружиною.

На відміну від багатьох пенсіонерів, він не полінувався оформити субсидію й отримувє від держави гроші на паливо та електрику. За все життя він не заплатив жодної копійки в держбюджет, хоча його діти, як і усі інші, ходять до школи, уся його сім'я час від часу лікується в наших лікарнях, їх охороняє наша поліція, СБУ і т.д. Він їздить нашими дорогами та користується усім, що утримується на податки інших. Хоча він чесний чоловік і йому усе це не подобається. Він засуджує корупцію наших чиновників, поліцейських та лікарів називає хабарниками, в освіті, каже, також бардак, дороги наші, нікуди правди подіти, в основному ямисті, одним словом, поле для його критики безкрайне.

Петра Олексювича частенько можна побачити на різноманітних митингах, де він сміливо ганить нашу дійсність, тому що він чесний чоловік, він борець. А хіба мало таких борців серед нас?

Гаврило ЗАВОРТНІЙ.

І ПИШЕ ТЕПЕР «МАЙН КАМПФ»

Чиновник Арсеній Протасійович не один десяток років свого життя присвятив боротьбі із кротами, які невтомно рили свої купи на великому газоні його дачної ділянки. Однак, незважаючи на титанічну працю, як розумову, так і фізичну, затрачену ним на боротьбу, не дивлячись на високу посаду, повагу в колективі та серед сусідів, чоловік знає за цимую протистоянні нищівній поразки.

С початку за порадою знайомих щодо прогнати тварюк зі свого об'єкта, він використовував різноманітні пищалки, встромлені в землю вітрячки, закопував у нори яечну шкарлупу та товчене скло, однак користі від усього цього було, як з цапа молока, і скоро він вирішив перейти до більш радикального методу — отрути. Всілякі «кратомори, кротобій, кратомети» та інші отруйні матеріали, запропоновані йому різноманітними фірмами, кроти цинічно зжирали з величезним апетитом та плодильні іще більше. Тож не довіряючи більше телевізійній та іншим рекламам, Арсеній по блату через відомих і невідомих доброзич-

ливців роздобув німецьку, трофейну, часів Першої світової війни, отруту і, надягнувши протигаз, невтомно, цілими днями трівів нещадних тварин, однак це так само невтомно рили нові та нові ходи і на газоні все більшало горбиків свіжоювиритої землі. Від якісної німецької отрути посилило листя на довколишніх деревах, яблука та груші набули фіолетових відтінків, а кротам було хоч би й що. Через деякий час, на вимогу громадськості, чоловік вимушений був припинити тривіння. Тоді хтось із колег підказав йому закопати в кротячі нори гниліх оселедців, мовляв, їхній запах віджене кротів далеко від об'єкта. Арсеній Протасійович захопив-

ся цією ідеєю і приступив до справи зі звичним для нього розмахом: купив із знижкою цілу діжку зіпсованої риби та закопав її по периметру своєї невеличкої ділянки.

Цілий тиждень копав бідолоха. Кротів трошки поменшало, але зате усе Арсенієве об'єкта почало смердіти не гірше міського сміттєзвалища, негідно ж розвелось море мух та усякої іншої нечисті. Добре, хоч сніг прикрив увесь цей сморід, однак, по весні кількість кротячих купок збільшилася в десятки разів. З новими силами чоловік повів боротьбу. Він заліз в Інтернет, із криком «SOS» почав благувати усе прогресивне людство про допомогу порадою. Серед основних порад були такі: «Купуш потужні петарди по кількості кротячих купок, підпалити, закопуш і втікаш». Однією з петард Арсенію обсмалило руки, іншою мало не вбило тещу. Після цього дружина та усі сусіди, переживаючи за власну безпеку, заборонили йому працювати з вибухонебезпечними речовинами. А то він уже придбав балон газу, хотів напустити його в нору і підпалити, як запевняв, смерть кротів була б неминучою. Те ж саме, як варіант, він планував зробити із декількома каністрами бензину. Словом, яких тільки дурниць нам не порадять в Інтернеті, об'єднані спільною ідеєю боротьби із кротами доброзичливці.

Зрештою, перепробувавши десятки варіантів, які похитнули його віру у справедливість буття, Арсеній Протасійович вправ в містичку і почав застосовувати різні закляття та обереги. На цьому ґрунті він уже зовсім похитнувся розумом і його забрала «швидка». Зараз, подекують, він пише мемуари під назвою «Майн кампф» (Моя боротьба).
Муцій ШИЛО.

ЗЕМЛЯ І ЛЮДИ

Із покоління в покоління тривають у нас сварки за землю. Століттями люди чуються за метри чи навіть кілька десятків сантиметрів території. Боротьба ця давно описана в літературі, протоколах та різних чиновницьких паперах. Для вирішення спірних питань створюються цілі комісії, тривають судові процеси, постійно пишуться скарги в різні установи, чиновники вимушені розглядати ці послання і це вже, можна сказати, класика, це, як казав наш перший президент, «реалії сьогодення».

Один із подібних конфліктів довгий час триває між сусідами по вулиці Машівської — люди ніяк не можуть поділити прохід між своїми земельними ділянками. Як кажуть, суть суперечки в тому, що колись, в незапам'ятні часи, при розподілі земельних ділянок землемір щось там неправильно наміряв, і всі ділянки вийшли зміщеними на один метр, і по документах виходить одне, а на ділі інше. Коли ще жили батьки теперішніх борців за землю, то знаходили якість порозуміння, і все життя сюдою ходили люди, однак, зараз чи то громадяни стали якісь не такі, чи свесвітне потепління негативно впливає на людський мозок, однак, почали сваритися. Словесні перепалки тут часом переходять у справжні баталії, від яких страждає не тільки майно, а навіть домашні тварини.

Подібна епопея із несправедливо відміряною землею

ведеться і на вул. 1 Травня між одним мешканцем приватного будинку та жителями цілої двоповерхівки. Відстоюючи свої земельні інтереси, чоловік побудував уже три паралельні парканки, розвалив чийсь сараїчик для дров, причому, самі дрова розкинув по дві сторони паркану. Люди подали на нього в суд, який відмінив рішення землевників, одноосібник також подав у суд. Знову ж таки, судові процеси тривають, суддям є чим зайнятись, люди ж і далі сваряться і кінця краю цьому не видно.

Ми вже неодноразово писали про земельні суперечки в різних селках району, часто сваряться навіть близькі родичі, то ж про який мир в країні ми можемо говорити, коли тут на місці, за якийсь метр землі готові одне одного вдавити...

Віктор ПИЛИПЕНКО.

ЕКОНОМЛЯТЬ НА УСЬОМУ

КОЛИСЬ НЕВЕЛИЧКІ ЗУПИНКИ НА ЗАЛІЗНИЦІ НАЗИВАЛИСЬ «КІЛОМЕТРАМИ», ЗАРАЗ ЖЕ КОЖНОМУ З НИХ ДАЛИ СВОЮ НАЗВУ, І КОЛИШНІЙ 483-Й КІЛОМЕТР, ЯКИЙ РОЗТАШОВАНИЙ МІЖ СТАНЦІЯМИ РУДА ТА МАЦЕВ, СТАВ НАЗИВАТИСЯ ВИСОКИЙ ХУТІР.

Однак, залізничники, певно, вирішили економити на буквях, тож на квитках, які продаються у касах та дизель-поїздах, пишуть скорочено: «ВИСОКИЙ ХУ». Звичайно ж, усім зрозуміло, що країна переживає нелегітні часи, всім сутожно, скрізь економія, по усіх організаціях ідуть скорочення, кожен виживає як може, але ж пасажиром, які купляють квитки до Високого Хутора все одно образливо, адже недобір літер жартовники компенсують словесними витворами власної фантазії.

Так само, як стало відомо з багатьох ЗМІ, через двозначність у назві, народні депутати зарубили ініціативу чиновників із адміністрації Президента, які у зв'язку з

декомунізацією та нашим вплевненим поступом до Європи, запропонували перейменувати Верховну Раду на Державну Українську Парламентську Асамблею. На думку авторів проекту, така назва мала б підкреслити європейську ідентичність країни і вектор її цивілізованого вибору. Однак, наші депутати виявилися ретроградями і від такого перейменування відмовились, подумали, мабуть, що народ цього не зрозуміє. Хоча це також не факт, бо хіба наш народ такий уже неграмотний, що не зрозуміє простих речей? Хіба він, як казав колишній генеральний секретар Михайло Горбачов, не розбереться «Ху із Ху насравдлі?».

Степан КЛЕПКА.

